

קול ישראל

בלי גלגל הצלה

האווירה המשועממת בכנסת התחשלה על דוכן הנואמים עמד נציג פועלי אגודת ישראל, בנימין מינץ, הטיח אבני בליסטאות בכלי השיט הפופולארי ביותר במדינה — שלשה בסירה אחת. קבע מינץ ברתחנות: "הם (העורכים) אינם מחזירים על כל אפר שרות לנבל את השדורים בנסיונות פה. במי קום תוכנית סטירית והו שדור של גבולי פה..."

ראש הממשלה, שהחזיק הדתי גיצל את הבקורת על תקציב משרדו לצורך התקפה זו, האזין בנימוס עד הסוף. בדברי תשובות למתחכמים ככל בן-גוריון הבטחה סתמית: הוא יעין בסטנוגרמות של המשדרים האח-רונים, אם ימצא בהם דברים של גיבול-פה, הפוגעים בטעם הטוב, יצאה על ביטולה של התוכנית.

בלי בדיחות. השבוע התברר כי הבטחה זו הפחידה לפחות את עורכי הסירה. בשדור הקלט הראשון מתוך הפלגת הסירה, שגם ערכה בשבוע שעבר באולם אהל שם בתל-אביב, הושמטה כל בדיחה שעלולה היתה לפגוע בטעם הטוב" של ראש הממשלה וחבריו בכנסת. התוצאה: יחד עם הבדיחות צונזר מהתוכנית ההומור החריף והחייני שציין אותה, הפך אותה למה שהיתה — תוכנית השדור הפופולארי והמושכת ביותר בישראל.

הומור לדוגמה: בין העצות לחיילת ח"ן: "וכאשר תשתחררי, למען השם אל תכתבי אוטוביוגרפיה באנגלית!" (שלום רוזנפלד). עצות לפרח-קצונה מפי רבי-סמל זקן (דן בן-אמון): "עכשיו החיילים עוד לא מכירים אותך... אל תהיה ישראלי כן... אל תש-תול להיות דאב לחייליך — זכור כי רובם רוצים להיות 'יומנים'. מה רע בגיהנום — יצא הרע יש, אבל יש בסביבה יותר מדי מכירים!" (שלום רוזנפלד).

סייע לדלילות זו גם הדילול שנערך בצח-תות הסירה. מלבד הברקה טובה אחת או שתיים של חיים חפר (מכתבי אהבה לרינה), לא גילו הוא וחבריו החדשים-ישימים לצח-רות בוגדי ושאל ביבר, את החריפות המ-הותית של יודמיהם. אפילו דן בן-אמון, כוכב הסירה, לא יכול היה להבליע בעל שאלה לשאלה, את המשאלה (שנמחקה מגיל סרט ההקלטה): מדוע הם לא נותנים קוויאק? הם לא מרגישים שהסירה כבר טובעת וצריך גלגלי הצלה?

תכניות

זכרונות נוגים

פאריס '67' (קול ישראל, יום ו') היא פאריס השוקעת של גדול מלחיני הבדור הצרפתיים, ג'אק (חלנה היפה) אופנבאך, המשמשת עילה לערוך התוכניות המנוסה ביותר של קול ישראל. מיכאל אוהד, לשמש שוב את תקליטי אופנבאך החדשים שהגיעו לפני חדשים מועטים מפאריס.

אופנבאך, שעלה לגדולה על בימות פאריס עם פריחתה של הקיסרות השנייה, שקע ונעלם יחד עמה. הוא אחד המלחינים החד-ביבים על אוהד. בשנתיים האחרונות לכדיש אוהד לפחות שלוש תוכניות שונות לכיאר גרפיית-הומור של המלחין היהודי. פאריס '67' היא האחרונה שבכולן, ואף הנוגה שבכולן.

לאה סורה, שחזרה לאחרונה לעסוק בתח-ביב יסן שלה, קריניות, סיפקה את הצד התקאלי של המשרד. אופנבאך הקשיש וה-טוב סיפק את השאר.

תדרין

המשדרים הבאים עשויים להיות בעלי עניין. שניים אפסריים.

● **שיר השירים** (קול ישראל, יום ו') — משדר דרמטי-מוסיקאלי לפי מילים של שלמה המלך, מוסיקה של דן פרי. בימוי: ניסן נתני.

● **אף מילה למורגנשטיין** (קול ישראל, יום ד', 11.30) — הקומדיה האח-רונה של בצל ירון, בעריכה-לישדור של מיכאל אוהד.

● **מפע בהודו** (קול ישראל, יום ד', 22.00) — כפי שסופר לחגי פינסקר על-ידי אלון ינאל אלון וסגן-אלוף יוסף כרמל.

● **שודמית** (קול ישראל, שבת, 11.15) — מחזה מאת אוסקר הייל, בעיבודו ובי-מויו של מיכאל אוהד. חנה מירון ויוסף דין.

סטודנטים! החומר ממנו עושים מהנדסים, מורים, גאונים ומהפכות! מיטב הנוער, מה... אולם כשהדברים אמורים בבעיות יומיומיות פשוטות, כמו לתת לגערה אלמוי-נית להבין שהם בדיוק מה שהרופא רשם בשבילה — הם בולעים רוק, הולכים הביתה וכותבים לרותי גבורים.

"שוב חזר אחד המקרים שקורים בערך תשעה ימים בשבוע", כותב חכם גדול אחד, "ואצלי זה הלך בערך כך: אני חוזר מה-צודה, איפה שהלכתי איזה 160 ק"מ ואני הולך לקלונע. מה רואים? כמובן את ידי-דינו תום וגירי. ואני כל כך עייף עד שאני לא שם לב שאני מתישב בשורה 18 לא רחוק ממנה, ושואני שם לב, אין לי חשק לזוז. ואחרי ארבעה ימים של צעקות ושריה אין לי אפילו קול לדבר. בקיצור: הגבורים עייפים."

"כשחילקו את התמונות של אחד גרדנה, אז היא זזה קצת לצד שלי, אבל מיד קיב-לה שכל חזורה. סימן נוסף: היתה העם האחות הקטנה שלה והאחות בלונדית והיא שחורה. וזהו זה. עכשיו עשי רותי טובה לישוב העברי והלבישי עלי איזה מספר ונצפה לתשובה".

טוב, נו: (1126/197).

כשהחייזר הופך לאדם

(1126/198) יקירי: שוב לא תחוש את עצמך בודד בלילות שמירה ארוכים, תהיה עסוק מאד. לכוזר את שמות כל הנערות שתכתובנה אלך. והן תהיינה רבות, האמן לי רוצה להתערב?

"בחודאי תאמרי שהנה קיבלת עוד מכתב שגרתי מאיזה בחור מתוסבל המחפש לו נערה, ואולי מסתם פיטר עם גיפ. לא דובים ולא יצר."

ובכן, ראשית, אני חיל. וחיל, ככל שהעובדה היא זכות, היא מטילה חובות רבות, שלעיתים מטשטשות את דמות האדם שבו תחת מסחה "הגבורה" הצבאית כביכול, גבורה הכנויה רק משרתיות נואלת, מיסדרי ראהה וצחצוח נשק. לעתים נראים אנו לער-לם החיצוני כבוש אפור של בעלי-חיים, הפועל לפי קריאות, והדומה לכבשים הללו ההולכות אחרי הרועה לכל אשר יקראו.

"אולם יש שעות — והן רבות רבות — בהן הופך החייל שוב לאדם, הופך ליצור חי עם רגשות על כל המשתמע מכך, ואני מתחנך לאותן שעות של חופשה בהן פוגשים בעיר באיזו נערה — אלא לאותן שעות של שכיבה ממושכת במאבקים, של שמירה בלילות קרים, בבדידות, כשכל הנה עלול לגלותך. שעות אלה נתיחדו להרהורים ולמחשבות."

לא היתה לי חברה מעולם. היו לי ידי-דוה, ידידות ככל שאדם יכול לדרוש מהן. היו גם נערות לערב אחד או לשבוע של חופשה. אולם בחדאי תביני, שלא זה הע-תיד. אדם, ככל שהוא כזה, וכל עוד הוא כזה, זקוק לגפש אחת, שלא משחקי האה-בה הם אשר משכוהו אליה. אינני מסתייג מאלה — אבל גם, ובעיקר, נפש של אדם. "לעיתים נראה לי מור, שאנחנו הצברים כל כך רגשנים בחור תוכנו. וכמה מסולפת היא התמונה, המתקבלת ממבט ראשון למש-מע החופשה שלנו, והשחצנות שכל כך הו-קיעו אותה."

"אני חבר גרעין התיישבותי, יושב כעת בהאחוזות באיזור ניצנה, מתעסק להאמין בצדקת דרכנו החלוצית ומקפה שעוד נוכח-זאת, כשם שהוכחנו בעבר."

"רצוני? נערה בגיל 17-18, אשר אוהבת להתעסק בספורט, שחיה, שיטות וטיולים. כמובן שלא ייעדר ממנה הייצר האנושי על אורותיו וצלליו, מתעניינת בספרות ובתנ"ך, ואוהבת את חיי הטבע. כמובן רצוי שהיתה לה השכלה תיכונית הקרובה למגמה הבי-לוגית או החקלאית."

"תיאורי: גובה 1.72, משקלי 73 ק"ג. אין לי עדיין כומתה אדומה על הראש, אך יש לי קטנוע, כמעט חדש, שניתן לניצול במשך כל ימי החופשה."

ככל שטח שהוא

שרה: אני מעוניינת לקבל יותר פרטים מתך, כניל ומצב משפחתי.

ככל שטח שהוא

מדכדכת מצא המחשבה שילדינו יצטרכו פעם ללמוד אצל מורות כמו (1126/199). הן לפי שעה סאגניסטיות, ואני מקפה שתסתפקנה בחינוך ילדיהן שלהן, כאשר ואם יהיו לכן פעם. הן בנות 17.5 ורמי-גניות והגובה שלהן הוא 173 ס"מ והן נורא רוצות "חברים" לעט צברים תל-אבי-ביים מגיל 19 ומעלה נושאי ההתכתבות בכל שטח שהוא."

למותר לציין שלא שמעו בכלל על דבר ששמו סימני-פסוק.

זה קרה לו

כמו אצל כל האמנים זה קרה גם לו. (1126/200) הוא הגיע לנקודת קיפאון, את מבינה. איש אינו יכול לעזור לו, מלבד נערה חמודה כבת 17-22 שתצאה להתכתב אתו. הוא מכנה את עצמו יצור אמנותי ואני יכולה לתאר בדמיוני איך הוא נראה. הוא מצייר וגם עוסק בארכיטקטורה, מתנשא לגובה של 178, אם אפשר לקרוא לזה גובה. וכמה שהוא אמנותי והכל — אין הוא נמנע מלהשתמש במושג המתוק שאני אוהבת כל כך לשנוא: "אומרים עלי שאני יפה-תואר."

אני מקדה שניחשת שהוא אומר שהוא מתעניין גם בפסיכולוגיה, מוסיקה, פיסול וסרטים טובים — אולם אינך חייבת לבלוע זאת.

העיקר — שמח בחברה

(1126/201) איפה החינוך הסוציאליסטי שהשקיעו בך? אינך מתביישת? לגור ברחוב ההסתדרות בחולון ולכתוב מכתבים לרותי? ומה עם השיעורים שלך? עשית כבר? ובכי-לל, מה המצב אצלך במתימטיקה והאם את יודעת מי היה קרל נסר, קרל מארכס וקרל הגדול? יפה מאד מצדך שאת תלמידת ששית, אבל האם מרשים לך, סלחי לי על הביטוי — "להתכתב" עם בני 19? ומה איכפת לך אם יש להם כלירכב?

אני יודעת מראש ששום דבר לא יעזור, ומאחר שאתם לא טובים ממנה: אז היא אוהבת נורא לטייל ולרקוד ולעשות נורא שמח בחברה. ובעצם, לא מגיע לכם יותר.

עמוק בלב בטכסאס

לפניך בחור יהודי מניו-ג'רזי, הלומד בבית ספר לרפואה בטכסאס, שם הכל גדול כל

נערת השבוע

כי הנה הגשם חלף עבר לו, התאנה חני-טה פגיה, הניצנים נראו בארץ וקול התור נשמע בארצנו וכולי וכולי. אינני יודעת מי היא נערת השבוע, וגם לא איכפת לי. בעצם היא פשוט נראית לי אביבית, בשושנה הפורחת על ראשה. שר-שנים כידוע לכן, פורחות כעת בכל. על שמלותייך, נעליך, וגם על דאשך, ענייך, הרואות. זה יכול להיות תחליף חמוד לכו-בע, להזדמנויות מיוחדות. רק שלא ימצא מישהו טוב שירצה להשקות לך אותה.

כך. (1126/202) אפילו הכתובת שלו משי-תרעת על 4 שורות. אל תעמידי פנים שכל העניין לא מעניין אותך. כאילו שאינני יודעת תחריצי אליו מיד מכתב. אבל את יכולה לסמוך עלי. לא אספר לאיש.

אין זה מה לעשות

אני שונאת לחזור על הסיסמה הצבאית: "אם אין לך מה לעשות — עשי זאת במקום אחר". אבל אני פשוט מוצאת את עצמי מוכרחה לומר זאת (1126/203). אין לה מה לעשות, לכן היא כותבת אלי. אין לה מה לעשות, לכן היא חושבת שתו-כל לעשות זאת עם חילי גבה-קומה. בכל הנושאים.

הם באים לבד

כמה (1126/204) מבריקים: "אם את לא רוצה להיחנק באמצע, קחי נשימה ארוכה. ואם אינך רוצה להיחנק בי-סוף, המציאי לנו שתי בנות יפות-מראה — תחיתוכי בלעז."

"אבל איננו מסתפקים בקנקן אלא... קנקנים יש סביבנו די והותר. אנחנו מצידנו מבטיחים לשתים שלא תתאכזבנה. הגיפ שלנו מחכה לכן. הוא כבר מתגעגע לאילת, למטולה, ולשתי בנות בעלות מרץ ודם בלי הרבה פוילה-שטיקים. בקיצור — בנות לעניין."

"כדי שלא תקנינה חתול בשק: אנחנו שני חברים צברים רתני-משמע. שהמגרעת הבולטת ביותר שלנו היא ה-שחין."

"עוורים לנו בזה כומתות אדומות, שני פסים על השרול, היסטוריה רחבה ומעניינת של דפיקות אליפים בכדורי וחמאל שלם של בנות מאחוריינו. אבל נוסף לשחיץ יש לנו לב רחב ויש בו מקום לעוד שתיים. ותאיי לך, רותי, כמה אנחנו מקוריים. אנחנו רוצים לא פחות ולא יותר מאשר תמונה — ותיכף במכתב הראשון. הצפור הקטנה שלנו (כן, אל תשחצי, גם לנו יש ציפור), לוחשת לנו שלדור-שלונו תהיה המון עבודה. למרות שאנחנו באים תמיד לבד, לאן שכדאי — קוראים לנו אורי ויגאל."

עוד על אבי היקרה

"אבי", או בחייה הפרטיים, הגברת אביגיל ואן-בורן, היא אשה כלבבי. אני מחבבת אר-תה בגלל תשובותיה השונות והמשעשעות לנוכחים, חולי-אהבה וסתם סרדנים. המת-פרסמות בכ"300 עתונים בארצות הברית. פעם הבאתי לכם דוגמות מספר, ומאחר שעלי להשלים איכשהו את הסור ואין לי חשק לחשוב בשבילכם על שום דבר — הרי לפניכם כמה מכתבים נוספים:

אבי היקרה: אני יודעת שבחורים הם בחורים. אבל הבחור שלי הוא בן 60. ועדיין רודף אחרי נשים. האם יש לך הצעות כלשהן? קלארה.

קלארה היקרה: אל תדאגי. הכלב שלי רודף כבר שנים אחרי מכוניות, אך אם היה תופס אחת, לא היה יודע מה לעשות בה.

אבי היקרה: אני נאלץ להודות שאני הבחור שיש לו הכל. נשים תמיד מסתובבות לידי ואומרים לי כמה שאני יפה-תואר ואינו אישיות נהדרת שיש לי. אני מתחיל לראות את כל העניין כמייגע מאד. כיצד לרפות את ידיהן של נקבות להוטות אלה?

פ. ו. היקר: המשך לדבר.

אבי היקרה: אני בת 44 והייתי מאד רוצה לגפוש בגבר בן גילי ללא הרגלים רעים. רח.

רוז היקרה: גם אני.

אבי היקרה: אני נשואה ויש לי שבעה ילדים מתחת לגיל 12. לא מכבר התחלתי לעבוד בבית-חולים ועבודתי מביאה אותי לקרבת מכונות-רנטגן. שמעתי שזה עלול להפוך אותי לעקרה. האם נכון הדבר? טילביה.

פילביה היקרה: לא הייתי סומכת על זה.